

МЪРЗЕЛИВИЯТО ЕЖКО

Стрина Мишорана нахрани децата си, зави ги въ единъ жгълъ на дупката си и се вслуша. Нѣкой тропаше навънъ.

— Думъ! Думъ! Думъ! Стрино Мишоранке, пушни ме, моля ти се!

— Кой ли ще е? — рече си стрина Мишорана и дълго мисли, да отвори ли, или да не отваря. Най-сетне тя приближи вратата, понатисна я малко съ муцунката си и надзърна вънъ.

Полето бѣше пусто, трѣвата — пожълтѣла, голитѣ клони на дърветата и храститѣ се люлѣеха тжжно отъ студения есененъ вѣтъръ.

— Охъ! Охъ! — изохка нѣкой въ близката драка.

Стрина Мишорана се повдигна още малко и видѣ Ежка, свитъ и премръзналъ.

— Уу! Ти ли си, бре Ежко? — извика тя. — Въ такова лошо време излиза ли се на разходка, а?

— Каква ти разходка? — рече жално Ежко. — Нѣма де да се подслоня. Приеми ме, моля ти се, за малко, само да се постопя.

— Е, хайде влизай! — съжали го стрина Мишорана и му даде пжтъ.